

323 Kr. 70 Øre mere, som nu bliver eftergivet ham igennem Forliget, og det er det, som har Interesse ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem nævnedes, at en Mand med 1 Mill. Kr. i Formue tidligere har betalt 1,000 Kr. i Formueskat og nu skal betale 1,250 Kr., altsaa 250 Kr. mere. Men det ærede Medlem burde have gjort opmærksom paa, at Folketinget havde vedtaget, at den samme Mand skulde have betalt 1,865 Kr. 50 Øre, altsaa ifølge Forliget gives der en Forøring til denne Mand af 615 Kr. 50 Øre, og det er det, som har Interesse i denne Forbindelse. Lad os tage et enkelt Eksempel, lad os tage en Mand med en Formue paa 8 Millioner — vi have vel omtrent 20 saadanne her i Landet — og lad os antage, at han har 4 pCt. paa sin Formue i Indtægt om Aaret. I Sammenligning med den Vedtagelse af Lovforslaget, som skete her i Folketinget, kommer en saadan Mand ifølge det Forlig, som nu foreligger, til at faa en Lettelse i Formueskatten af 5,165 Kr. og en Lettelse i Indkomstskatten af 7,423 Kr., altsaa i alt en Lettelse af 12,588 Kr. Det er det, de Herrer ere gaaede med til, det er det, de Herrer nu staa og anbefale, at vi skulle stemme for. Og tag saa Modsetningen hertil, tag en københavnsk Arbejderfamilie med en Indtægt af 1,200 Kr. om Aaret og 2 Børn. En saadan Familie skulde efter Folketingets Vedtagelse betale 2,25 Kr. i Indkomstskat til Staten; den skal fremtidig betale 3 Kr. og faar altsaa en Forøgelse af 75 Øre eller 33 pCt. Lad os tage en københavnsk Familie med 1,500 Kr. om Aaret og 4 Børn. For den kommer Statsindkomstskatten efter det Forlig, som de Herrer staa og anbefale, til at stige sammenlignet med Folketingets Vedtagelse fra 3 Kr. til 4,50 Kr., altsaa med 1,50 Kr. om Aaret eller 50 pCt. En københavnsk Middelstandsfamilie, en mere velstillet Arbejderfamilie, jeg tager her en Familie med mange Børn, 7 Børn og med 1,700 Kr. i aarlig Indtægt, skulde ifølge den tidligere Vedtagelse betale 75 Øre i Indkomstskat til Staten, Skatten stiger nu til 3 Kr., altsaa med 2 Kr. 25 Øre. Man kan jo sige, det er ikke store Sager, og for Statskassen betyder det intet, men man maa huske paa, at de Skatteydere, her er Tale om, ere Folk, for hvem 50 Øre eller 1 Kr. eller 1½ Kr., 2 Kr. eller 2 Kr. 25 Øre meget godt kan mærkes. Det er noget, som føles i Familien, hvor man i Forvejen maa vende og dreje hver Øre, før den gives ud, og hvor det

burde være Skattepolitikens Opgave at lette i Stedet for at lægge nye Byrder paa. Det er Tendensen i denne Ændring, som man fra Højres og Venstres Udvalgsmedlemmers Side er bleven enig om, og som derefter den højtærede Finansminister og de to Ordførere nu staa og anbefale Tingene at stemme for. Tendensen er: En kolossal Nedsættelse for de rige, for de meget rige, for Millionærerne; og ingen Nedsættelse eller ganske smaa Nedsættelser eller i adskillige Tilfælde ret følelige Forhøjelser for mangfoldige Smaafolkfamilier, som kæmpe haardt for det daglige Brød. Jeg misunder ikke de Herrer af Venstre den Afstemning, der nu om lidt skal ske. Den ærede Ordfører (Jørgen Jensen) ryster paa Hovedet, jeg tror heller ikke, han selv føler sig rigtig vel derved. Det maa være med blandede Følelser, de gøre det, for saa vidt de have en Draabe demokratisk Blod i Hjertet, og sikkert vil ogsaa mere end en af dem have Følelsen af ved den Afstemning, han i Dag skal skride til, at underskrive sin egen politiske Dødsdom.

Der er to Principper, som under denne Vinters Skattelovsbehandling have staaet skarpt overfor hinanden. Paa den ene Side det Program, vi fra socialdemokratisk Side hævdede og søgte at udforme ved de Ændringsforslag, vi stillede ved anden Behandling her i Salen, om Lettelse i Indkomst- og Formueskatten for Arbejderklassen, for Middelstanden og for Husmandsstanden, og klækkelige Forøgelser for de rige, især de meget store Formuebesiddere, saa store Forøgelser, at de ikke blot vare tilstrækkelige til at man kunde undgaa en større Indkomst- og Formueskat for Smaafolk, men ogsaa tilstrækkelige til at overfloddiggøre de nye udbytteriske Forbrugsskatter, som vare foreslaaede. Endvidere gav vi Anvisning paa en forøget Arveafgift, en almindelig Værdistigningsskat og forskellige andre Skattearter, som ramme paa en efter vor Opfattelse retfærdig Maade. Det var det ene Princip. Paa den anden Side stod Højres Princip: at lægge den størst mulige Brøkdæl af de nye Skatter over paa den brede Befolknings Forbrug og den mindst mulige Brøkdæl over paa de særlig velstillede. Det er disse to diametralt modsatte Principper, som have været fremme. Den højtærede Finansminister har søgt at bevæge sig mellem dem, men det er gaaet ham som Skipperen, der sejlede mellem de to Malstrømme: Han har været bange for at falde i den demokratiske Scylla og har derfor holdt altfor